

lediget det ærede Medlem til at bruge dette Udtryk: en Gave, thi hans Betragtning har formodentlig været den, at naar man giver en Købesum for en Ting, som man kan sætte sig i Besiddelse af uden at betale nogen Købesum, saa bliver Købesummen en Gave (Tutein. Ja!) Jeg har altsaa rigtig opfattet det ærede Medlems Tanker, men hvad det ærede Medlem har overset er, at selv om man sætter sig i Besiddelse af Selskabets hele Ejendom, saa har Selskabet endnu noget, som man ikke kan sætte sig i Besiddelse af, og det er dens Fordring paa St. Croix's Kolonialkasse. Den kunne vi kun faa derved, at Aktionærerne i Selskabet selv frivillig opgive den, hvilket de selvfølgelig ikke gøre uden at faa Vederlag for den. Ellers vilde de jo være ganske usædvanlige Mennesker og ikke saadanne, som Mennesker ere flest. Dersom de opgave den Ret, som de altid have, hvor liden Udfigt der end kan være til, at denne Ret vil indbringe dem nogen Fordel, opgave en Ret, som dog engang ikke kan fratvinges dem uden Vederlag, saa vilde de, siger jeg, være ganske usædvanlige Mennesker. Det er altsaa i Virkeligheden en Købesum, det her foreslaas at udrede. Et andet er, om man anser Købesummen for at være heldig og passende, og jeg vil kun ganske bestemt gøre en Indsigelse imod, at det, jeg foreslaar her, er en Gave til Selskabet. Hermed har jeg ogsaa bevareret det første af de Spørgsmaal, som det ærede Medlem rettede til mig, om jeg dog ikke troede, at man ad den Vej, som tidligere har været antydet af ham, vilde kunne opnaa, at Selskabet renoncerede paa sit Krav paa St. Croix's Kolonialkasse. Det forekommer mig sat være indlysende, at for at opnaa en saadan Renunciation maa man tilbyde noget virkeligt, og ikke blot tilbyde en Udfigt til, at Aktionærerne, dersom Renjunkturerne ere heldige, dersom Statsdriften af det overtagne Pant giver et flækkeligt Udbytte, skulde faa Andel i dette gode Udbytte i Løbet af nogle Aar. — Jeg tror, at det var 10 Aar, det ærede Medlem havde tænkt paa. Ja, dersom man først havde dette gode Udbytte og saa sagde: Dette kunne I faa, naar I renoncere, saa var der en Basis for en Forhandling om, at de skulde opgive noget, som er dem fuldstændig sikkert, nemlig Kravet paa Kolonialkassen. Om det ikke kan effektueres de første 10 Aar eller i det andet Tiaar, saa er det dog et Krav, som vil vedblive, saa længe St. Croix's Kolonialkasse eksisterer. At de skulde opgive noget, som de have fuldstændig sikret, blot for at faa Udfigt til en mulig Betaling, anser jeg ikke for at være opnaaeligt.

Det andet Spørgsmaal, det ærede Medlem rettede til mig, var, om jeg ikke var enig med ham i, at man burde tilstræbe en anden Ordning af Statskassens Forhold lige overfor Kolonialkassen. Ja, deri er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem, og jeg haaber, at der ikke skal gaa mange Uger, før der for Nøgdsagen skal foreligge et slynligt Vidnesbyrd om, at jeg er ganske enig med det ærede Medlem deri. — Med Hensyn til det tredje Spørgsmaal, som det ærede Medlem rettede til mig angaaende, hvad man har set i Bladene om, at der var begæret Hjælp af danske Tropper til en Tjeneste i en engelsk Koloni, da veed jeg ikke mere derom, end det ærede Medlem veed. Jeg har ikke faaet nogen direkte Meddelelse derom. I øvrigt skulde det ikke undre mig, om Nøgdet talte sandt; thi det er jo det sædvanligeovre i Bestindien, at den ene Koloni laaner Militærstyrke hos den anden, naar det behøves. Det ærede Medlem vil maaſte ogsaa erindre, at der under de Uroligheder, der for 12 Aar siden fandt Sted paa St. Croix, straks blev tilbudt os fremmed militær Hjælp til at bekæmpe Urolighederne; i øvrigt viste det sig, at vi ikke behøvede denne Hjælp. Altsaa den Hjælpsomhed, at man er med til at slukke Ilden i Naboens Hus, naar det brænder, er sædvanlig i Bestindien, og derfor skulde det ikke undre mig, om Telegrammet talte Sandhed, skønt jeg slet ikke veed noget om Sagen.

Tutein: Den højtærede Minister og jeg ere jo ikke meget uenige om, hvorledes Forholdet til Aktieselskabet skal betragtes, idet vi nemlig begge synes at være af den Anskuelse, at de Krav, som Aktionærerne i Selskabet have, ikke ere Krav paa Statskassen, men paa Kolonialkassen. Men hvis det er saa, tillader jeg mig at mene, at det egentlig ikke er vigtigt at forelægge dette Forslag her, den rigtige Form vilde være et Forslag om et Bidrag til Kolonialkassen for at hjælpe den, sætte den i Stand til at indfri sine Forpligtelser ligeoverfor Aktionærerne. Det vilde ogsaa i en anden Henseende stille os anderledes, idet dette Lovforslag hos Aktionærerne uvilkaarlig fremkalder den Anskuelse, at de have noget til Gode hos Statskassen, enten vi nu kalde det et Rets- eller et Billighedstrav. Det vilde være en korrektere Form, hvis Ministeren begærede et Bidrag til Kolonialkassen — jeg vil dermed slet ikke sige, at man her vilde gaa ind paa det — for at den kunde frigøre sig for sine Forpligtelser. Det vilde da staa klart for Aktionærerne, at de havde Kolonialkassen at holde sig til og ikke